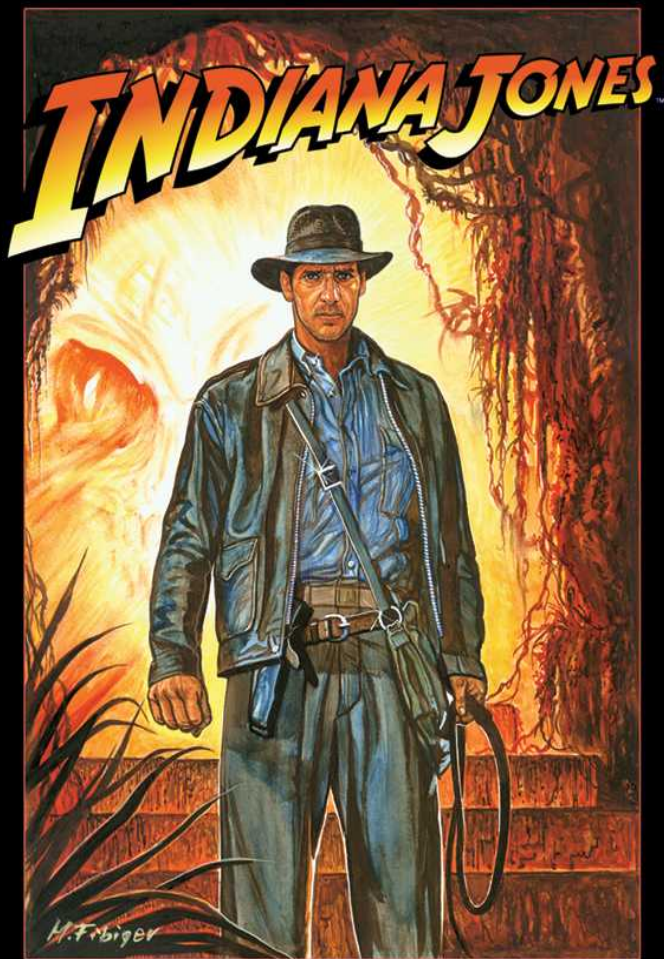

DOBYVATELÉ
ZTRACENÉ ARCHY

TRIFID

Campbell Black
Indiana Jones: Dobyvatelé ztracené Archy

Copyright © 1981 by Lucasfilm Ltd. & ® or ™ where indicated.
This translation published by arrangement with Ballantine
Books, an imprint of Random House Publishing Group,
a division Random House, Inc.
Translation © Konstantin Šindelář, 2008
Cover © Milan Fibiger, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-133-8

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

DOBYVATELÉ
ZTRACENÉ ARCHY

INDIANA JONES

INDIANA JONES™

**DOBYVATELÉ
ZTRACENÉ ARCHY**

Jedna

Jižní Amerika, 1936

Prales byl tmavý, tajemný a hrozivý. Ta trocha slunečního světla, která se probila hustým příkrovem větví a propletených šlahounů popínavých rostlin, byla bleďá a matná, mléčně zbarvená. Dusivě horký vzduch byl jako zeď nasáklá vlhkostí. Ptáci poplašeně křičeli, jako by se nečekaně zamotali do velké sítě. Pod nohama cupitali pestrobarevní brouci a v podrostu vřeštěla a švitořila neviditelná zvířata. Byl to panenský a nedotčený kraj, bílé místo na mapách, neprocestované a neprozkoumané – skutečný konec světa.

Po úzké stezce pomalu postupovalo osm mužů, co chvíli se museli zastavovat, aby usekli svěšenou liánu či rozhrnuli překážející větve. V čele této skupiny kráčel vysoký muž v kožené vestě a plstěném klobouku se širokým okrajem. Za ním se ubírali dva Peruánci, kteří ostražitě sledovali džungli, a pak pět nervózních indiánů – Kečuů – zápasících s párem oslů, nesoucích vaky se zásobami.

Muž, který skupinu vedl, se jmenoval Indiana Jones. Byl urostlý a svalnatý, vypadal tak trochu jako atlet za zenitem, jehož tělo si však dosud dobře vzpomínalo na mladší léta. Tvář měl zarostlou několikadenním světlým strništěm, kterým se prodíraly pramínky tmavého potu. Tato tvář musela být kdysi povrchně hezká, jaksí ležérně, nenuceně fotogenická. Dnes však drobné vrásky kolem očí a koutků úst posouvaly její tak trochu jalovou vzhlednost dál, dodávaly jejím rysům hloubku –

jako kdyby všechny životní zkušenosti zvolna začínaly ovlivňovat a měnit mužovo vzezření.

Indy Jones se nechoval tak obezřetně jako Peruánci, z jeho pohybů však číselá jistota, a tak to vypadalo, jako by zde byl doma on, ne oni. Třebaže navenek působil bezstarostně, ve skutečnosti zůstával pořád ve střehu. Tu a tam se letmo, téměř nepostřehnutelně rozhlížel po stranách, neboť znal nepředvídatelnost pralesa a věděl, že se z něho může kdykoli vynořit nebezpečí. Každíčký nečekaný pohyb větve nebo zapraskání ztrouchnivělého dřeva byl pro něho varováním, střelkou jeho niterného kompasu ohrožení. Čas od času se zastavil, odložil si klobouk, setřel si z čela pot a zauvažoval, jestli mu momentálně dělá větší starosti všudypřítomná vlhkost nebo rostoucí nepokoj Kečuů. Indiáni spolu čím dál častěji hovořili svým překotným nesrozumitelným jazykem, jenž Indymu připomínal štěbetání pralesních ptáků, tvorů z neproniknutelné zeleně a mlžných oparů.

Když se ohlédl po dvou Peruáncích – Barrancovi a Satipovi –, znovu si uvědomil, jak málo jim ve skutečnosti důvěřuje a zároveň jak moc se teď musí spolehnout na jejich pomoc, chce-li z tohoto pralesa odnést to, pro co sem přišel.

To je mi ale parta, pomyslel si. Dva tajnůstkářští Peruánci, pět vyděšených indiánů a dva vzpurní osli. A nakonec já jako jejich vůdce – i v čele skautského oddílu by se mi nejspíš vedlo lépe!

Indy se podíval na Barrancu a – ač si byl celkem jistý, že už zná odpověď – zeptal se: „O čem ti indiáni mluví?“

Barranca se zatvářil podrážděně.

„Pořád o tom samém, seňore Jonesi. O prokletí, pořád o prokletí.“

Indy pokrčil rameny a zadíval se na indiány. Měl pochopení pro jejich pověry a víru, a dokonce s nimi do

jisté míry cítil. Prokletí – starodávné prokletí chrámu chachapojských válečníků. Všichni Kečuové s ním vyrůstali, bylo nedílnou součástí jejich věrouky.

„Pověz jim, ať se uklidní, Barranco,“ řekl po chvíli. „Nic zlého se jim nestane.“

Slovní balzám pro uši. Indy si připadal jako šarlatánský doktor, podávající dávku nevyzkoušeného séra. Zatraceně, vždyť jak může vědět, že se jim skutečně nestane nic zlého?

Barranca na Indyho chvíli hleděl a pak ostře promluvil k indiánům. Ti ztichli, ale bylo patrné, že jejich mlčení pramení pouze z potlačovaného strachu. Indy k nim znovu pocítil sympatie, věděl, že neurčitá uklidňující slova nedokáží přemoci staleté pověry. Nasadil si klobouk a opět se pomalu vydal po stezce, obtěžován dotěrným odérem džungle, pachem všeho, co rostlo, i toho, co se již jen tiše rozkládalo – kmenů padlých stromů, prolezlých červy, hnijícího dřeva a umírající vegetace. Měl bys myslet na lepší místa, kde bys teď mohl být, nabádal se. Na místa, která voní o moc lahodněji...

Jeho myšlenky se znenadání zatoulaly k Forrestalovi, představil si ho, jak se před lety ubíral po stejné stezce, a představil si i radostné rozechvění, jež se ho muselo zmocňovat s každým krokem směrem k vytouženému Chrámu. Třebaže Forrestal byl skvělým archeologem, z výpravy na toto místo se nikdy nevrátil. Ať už Chrám ukrýval jakákoli tajemství, musela v něm být uzavřena dodnes. Chudák Forrestal. Smrt v tomto Bohem zapomenutém kraji byla mizernou tečkou za jeho životem. Rozhodně to nebyl osud, jaký by si Indy přál pro sebe.

Kráčel vpřed, následován zbytkem skupiny. Dostali se do soutěsky zarostlé džunglí, stezka prorážela skalní stěnu jako stará špatně zhojená jizva. Ze země již stou-

pal řídký mlžný opar a Indy věděl, že výpary budou s postupujícím dnem houstnout. Mlha zůstane polapena dole v soutěsce a zahalí vše vůkol neproniknutelným závojem.

Z podrostu vzlétl křiklavě zbarvený papoušek ara, pronikavě zavřeštěl a zmizel mezi větvemi stromů, stalo se to tak náhle, že se i Indy na okamžik vylekal. Vzápětí začali indiáni znovu cosi brebentit, divoce gestikulovat a šťouchat jeden do druhého. Barranca se otočil a něco zlostně vyštěkl, a tak ihned zmlkli. Indy si však uvědomoval, že bude čím dál obtížnější přimět je, aby poslouchali rozkazy. Cítil jejich úzkost stejně zřetelně jako vzdušnou vlhkost, která se mu lepila na kůži.

Ani nervozita indiánů mu však nevadila tolik jako jeho rostoucí nedůvěra k oběma Peruáncům – obzvláště k Barrancovi. Šlo o vnitřní instinkt, jímž byl už po léta zvyklý se řídit, podvědomé tušení, které ho provázelo od samého začátku výpravy. Nyní však bylo silnější. Ti dva by mi klidně podřízli krk i pro pár buráků, pomyslel si.

Ale na druhou stranu, už je to jenom kousek, uklidňoval se.

A jakmile si uvědomil, jak blízko je Chrám, jakmile mu došlo, jak málo mu schází k získání oné vzácné sošky, chachapojské modly, pocítil, jak se mu žilami rozlévá starý dobrý adrenalin – už brzy si splní dávný sen, dostojí tomu, co si před lety, ještě v době, kdy byl na poli archeologie úplným nováčkem, v duchu přísahal. Připadal si, jako by se vrátil o patnáct roků zpátky, k té důvěrně známé neukojitelné zvědavosti a vtíravému nutkání osvětlit tmavá místa lidských dějin, jež ho kdysi přimělo věnovat se archeologii. Sen, pomyslel si. Sen, který konečně získává reálné obrysy, mění se z čehosi mlhavého v něco hmatatelného. Cítil, jak je Chrám blízko, cítil to až v morku kostí.

Zastavil se a znovu se zaposlouchal do indiánského brebentění. I oni to vědí. *Vědí, jak blízko už jsme.* A to je děsí. Vyrazil kupředu. Mezi kmeny stromů spatřil trhlínu ve stěně soutěsky. Stezka teď byla téměř neviditelná. Dusily ji popínavé rostliny a svíraly bujné trsy travin, plazících se vzhůru po kořenech – kořenech, které vypadaly, jako by z vůle rozmarné náhody vyrostly ze semen volně se vznášejících ve vzduchu. Indy se rozmáchl a nůž s širokou čepelí, který svíral v ruce, zajel do rostlinné bariéry s takovou lehkostí, jako by byla z papíru. Sekal znovu a znovu a tmavozelený porost mu padal k nohám. Zatracený prales. Člověk nesmí dovolit přírodě, ba ani v její nejdivočejší, nejzvrácenější podobě, aby ho porazila. Když Indy skončil, byl celý zmáčený potem a svaly ho bolely. Pohled na hromady useknutých lián, uťatých větví a vzdušných kořenů však byl povzbudivý. Indy si byl vědom toho, že mlha houstne – ne studená mlha, ne chladný opar, ale něco, co vzešlo z potu samotné džungle. Jakmile popadl dech, vstoupil do úzkého průchodu.

Nemusel jít dlouho, stačilo jen pár desítek kroků.

A byl u cíle.

Chrást. Malý kousek od něj, obklopen starými stromy, pralesními velikány.

Na vteřinu strnul, překvapen podivnými dějinnými vazbami, pocitem trvalosti, kontinuity, která umožnila člověku jménem Indiana Jones, žijícímu v roce 1936, aby spatřil stavbu, jež vznikla před více než dvěma tisíci lety. Zmocnila se ho posvátná bázeň, jak tam stál pokořen pod tíhou historie, zaplaven nejrozličnějšími pocity. Ve skutečnosti se to snad ani nedalo vylíčit. Jeho rozechvění se vzpíralo jakémukoli popisu.

Nějakou dobu nebyl schopen slova.

Jen upřeně zíral na vznešenou budovu a říkal si, kolik sil a obětí asi bylo potřeba, aby byla postavena právě

zde, v srdci nelítostné džungle. Zpět do reality ho vrátil křik indiánských průvodců. Prudce se otočil a spatřil, jak tři z nich prchají po stezce, zanechávající osly jejich osudu. Barranca pohotově vytáhl pistoli a namířil ji na utíkající indiány, ale Indy na poslední chvíli sevřel mužovo zápěstí, mírně ho zkroutil a otočil Peruánce tváří k sobě.

„Ne,“ řekl mu.

Barranca věnoval Indymu vyčítavý pohled: „Jsou to zbabělci, señore Jonesi.“

„Nepotřebujeme je,“ opáčil Indy. „Bylo by zbytečné je zabíjet.“

Peruánec neochotně sklonil zbraň, letmo pohlédl na svého společníka Satipa a pak se opět podíval na Indyho.

„Ale kdo teď ponese zásoby, když jsou indiáni pryč? Nás dva jste si nenajal na špinavou práci, señore.“

Indy Peruánce pozorně sledoval. Barrancovy tmavé oči byly studené a bezvýrazné. Vůbec si nedokázal představit, že by se tento muž snad někdy mohl usmát, a nedokázal si ani představit, že by do Barrancovy černé duše někdy dopadlo sluneční světlo. Indy si vzpomněl, že podobné mrtvé oči kdysi viděl – patřily žralokovi.

„Zásoby tady necháme. Jakmile získáme to, pro co jsme sem přišli, vrátíme se zpátky k letadlu, což bychom měli stihnout ještě před setměním. Žádné zásoby už nebudeme potřebovat.“

Zatímco Indy mluvil, Barranca si neustále pohrával se svou pistolí.

Agresivní chlapík, pomyslel si Indy. Tři mrtví indiáni pro něho nic neznamenají.

„Schovej tu bouchačku,“ vyzval ho Indy. „Já totiž nejsem fanoušek pistolí, Barranco, ledaže mám sám prst na spoušti.“

Barranca pokrčil rameny a vrhl rychlý pohled na Satipa, tidva se spolu nejspíš dokázali domluvit beze

slov. Indy si byl jistý, že čekají jen na příhodný okamžik, a jakmile nastane, začnou jednat.

„Jenom si ji zastrč za opasek, jo?“ řekl Indy.

Letmo pohlédl na oba zbylé indiány, kterým v útěku bránil jedině Satipo, stojící jim v cestě. S tvářemi zkroucenými strachem jako v transu přešlapovali na jednom místě, připomínali párek živých mrtvol.

Indy se otočil k Chrámu, upřel na něj pohled a vychutnával si tento okamžik. Mlžný opar, stoupající ze země, rychle houstl, jako by se prales snažil uchovat si svá tajemství až navěky.

Satipo se sklonil a z kůry blízkého stromu cosi vytáhl. Pak zvedl ruku a napřáhl ji k Indymu. V dlani mu spočívala maličká šipka.

„Hovitos,“ řekl Satipo. „Musejí být někde poblíž. Jed je ještě čerstvý – tři dny starý, señore Jonesi. Určitě nás sledují.“

„Kdyby věděli, že tu jsme, už by nás zabili,“ opáčil Indy nevzrušeně.

Vzal si od Satipa šipku. Byla primitivní, ale účinná. Vzpomněl si na vše, co o Hovitech věděl, na jejich legendární divokost i na jejich mnohasetletou oddanost Chrámu. Byli sice dostatečně pověřiví, aby se od samotného Chrámu drželi v uctivé vzdálenosti, ale zároveň dostatečně žárliví, aby zabili každého, kdo k němu směřoval.

„Pojďme,“ řekl. „Ať už to máme z krku.“

Znovu se museli prosekávat a prodírat bujným porostem, utínat nepřehledné propletence lián a vytrhávat trsy travin, které se jim zachytávaly za nohy jako nastražené zelené pasti. Indy se celý zalitý potem zastavil, ruka s nožem mu unaveně klesla k pasu. Koutkem oka postřehl, jak se jeden z indiánů potýká se silnou větví, bránící mu v cestě.

Výkřik, který se znenadání ozval, ho přiměl, aby se prudce otočil, s nožem v mžiku pozvednutým a připra-

veným k obraně. Další divoké zaječení, po němž se indián bezhlavě rozběhl do džungle, však mělo na Indyyho zcela opačný účinek – kvapně vyrazil k téže větvi, od níž teď Kečuánec prchal. Stačil si všimnout, jak druhý indián následuje příkladu svého druha a v návalu panické hrůzy se prodírá džunglí, nevšímaje si ani trnitých větví, ani řezavé trávy pod nohama. Oba během chvíli zmizeli z dohledu. Indyy začal se zvednutým nožem opatrně odhrnovat větev, která indiány tolik vyděsila. Byl připraven vrhnout se na cokoli, co by za ní mohlo číhat, připraven zabořit tomu nůž do těla až po střenku. Větev zaskřípala a neochotně se podvolila jeho tlaku.

Sedělo to přímo za ní, v mlžném oparu.

Bylo to vytesané z kamene, netknuté staletími, s tváří, jež mohla pocházet jediné z té nejtemnější noční můry. Socha chachapojského démona. Indyy se na ni vteřinu díval, vědom si zloby, vryté do jejího neměnného obličeje, a došlo mu, že sem byla umístěna schválně, aby střežila Chrám a odháněla všechny, kdo by se snad chtěli ubírat touto cestou. Umělecké dílo, pomyslel si a na okamžik zauvažoval o těch dávných sochařích, o jejich zvláštní věrouce i o posvátné bázni, jež je musela inspirovat ke stvoření něčeho tak děsivého. Musel se hodně přemáhat, aby napřáhl ruku a zlehka se dotkl démonova ramene.

A v tu chvíli si uvědomil ještě něco, něco, co bylo mnohem znepokojivější než ten ohyzdný kamenný obličej. Strašidelnější.

Ticho.

To podivné ticho.

Nic. Žádní ptáci. Žádný hmyz. Ba ani slabý vánek, rozechvívající koruny stromů. Prostě vůbec nic, jako by celé toto místo bylo mrtvé. Jako by všechno vúkol utišila, umlčela jakási rouhavá pustošivá ruka. Přešel si

dlaní po čele. Měl ho orosené studeným, velice studeným potem. Prastaří duchové, pomyslel si. Tohle místo jich musí být plné. Přesně takové ticho nejspíš muselo vládnout před stvořením světa.

Odstoupil od kamenné postavy, následován oběma Peruánci, kteří se ani nesnažili maskovat svůj úžas.

„U všech svatých, co to je?“ zeptal se Barranca.

Indy pokrčil rameny: „Á, jenom stará dekorace, co jiného? Copak nevíš, že jedna taková socha chránila každou chachapojskou domácnost?“

Barranca se zamračil: „Někdy mám dojem, že všechno berete na příliš lehkou váhu, señore Jonesi.“

„Copak znáš lepší způsob, jak se se vším vyrovnat?“

Mlha se plazila, přelézala se a dotírala na ně. Chvilími to vypadalo, že se snaží trojici mužů zatlačit zpátky. Indy se skrz vlnící se výpary zahleděl na vchod do Chrámu, na kamenné římsy kolem něj, dnes již jen stěží viditelné za hradbou vegetace, která je během mnoha staletí zahalila, za nepřehlednou změť trnitých větví, širokých listů a propletených lián. Daleko víc ho však zajímal samotný tmavý vchod, kulatý a otevřený, podobný ústům mrtvoly. Představil si Forrestala, jak vstupuje do tohoto černého chřtánu a míří vstříc záhubě. Chudák.

I Barranca upřeně pozoroval vchod: „Vážně víte, co děláte, señore Jonesi? Ještě nikdo se odtud nevrátil živý. Proč bychom měli důvěřovat právě vám?“

Indy se na Peruánce usmál: „Barranco, Barranco, už brzy zjistíš, že dokonce i bídní gringové sem tam mluví pravdu.“

Vzápětí si z náprsní kapsy vytáhl složený kus pergamenu. Pohlédl Peruáncům zpříma do očí. Zračila se v nich chtivost, nyní již téměř neskrývaná. Indyho napadlo, kolik lidí asi skočilo s podříznutým krkem, aby se tihle dva padouši zmocnili druhé poloviny pergamenu.

„Tohle, Barranco, by mělo vyřešit otázku naší vzájemné důvěry,“ řekl a rozložil pergamen na zemi.

Satipo si z kapsy vytáhl podobný kus pergamenu a dal ho vedle toho, jenž patřil Indymu. Obě části do sebe dokonale zapadaly. Mlčení se protahovalo, ale nikdo se je neodvažoval prolomit. Indyho vnitřní neklid dosáhl vrcholu, byl si zcela jistý, že se teď něco musí stát, a jen čekal, jak se situace vyvine.

„Dobrá, *amigos*,“ promluvil konečně. „Jsme partneři. Spojuje nás společný... říkejme tomu zájem. Máme úplnou mapku vnitřku Chrámu, což je něco, čím se ještě nikdo nikdy nemohl pochlubit. Tak tedy, budeme-li vycházet z toho, že tento sloup označuje roh.“

Než však Indy stačil dokončit větu, náhle jako ve zpomaleném filmu spatřil, jak Barranca sahá po pistoli. Uviděl, jak vychrtlá osmahlá dlaň svírá pažbu stříbřité zbraně, a ve stejnou chvíli začal jednat. Indiana Jones se pohnul rychleji, než to Peruánecovy oči dokázaly sledovat, musel mu v tu chvíli připomínat rozmazanou čmouhu, nehmotného ducha mezi mlžnými výpary. Indy ustoupil od Barranky, bleskurychle si sáhl do zadu, za límec kožené vesty, a když ruku zase vytáhl, pevně v ní svíral rukojeť těžkého biče. Jeho pohyby byly neuvěřitelně ladné a plynulé, přesně propočítané. Bič a paže rázem splynuly v jedno, první se stalo prodloužením druhého. Indy se úsporně rozmáchl, šlehl bičem a sledoval, jak se omotává kolem Barrancova zápěstí. Pak rukou prudce škulbl dolů – a teprve tehdy Peruánec konečně stiskl spoušť. Zbraň vystřelila, ale kulka se jen neškodně zaryla do země. Pistole Barrancovi vypadla z ruky, chvíli stál bez hnutí a jen na Indyho užasle zíral. Ve tváři se mu zračila směsice zmatku, bolesti a nenávisti, pramenící z toho, že na něj někdo vyzrál a ponížil ho. A pak – jakmile sevření biče kolem jeho zápěstí povolilo – se Peruánec kvapně otočil a dal

se na útěk, rovnou do pralesa, kam předtím uprchli indiánští průvodci.

Indy pohlédl na Satipa, ale ten zvedl ruce do vzduchu.

„Prosím, seňore,“ řekl. „Já o téhle mapce nevím nic, vůbec nic. Byl to blázen. Úplný šílenec. Prosím, seňore. Věřte mi.“

Indy se na něho chvíli díval, pak pokýval hlavou a zvedl obě poloviny mapky.

„Můžeš dát ruce dolů, Satipo.“

Peruánec s úlevou vydechl a poněkud prkenně nechal své ruce klesnout.

„Mapku máme,“ řekl Indy. „Tak na co ještě čekáme?“
A otočil se ke vchodu do Chrámu.

Ten zápach byl zápachem věků, tvořila ho směs zatučlého oděru, který zde dlouhá léta zůstával polapen ve tmě a tichu, a vlhkých hnilobných pachů džungle, jež sem pronikly zvenčí. Ze stropu kapala voda, její pramínky stékaly i po lišejníkem obrostlých stěnách. Chodbou se rozléhalo tiché škrabání hlodavčích drápků. A vzduch... vzduch tu byl nečekaně chladný, netknutý slunečním světlem, uvězněný v hájemství věčného stínu. Indy šel před Satipem a naslouchal ozvěně jejich kroků. Jak cize tady zní, pomyslel si. Ruší klid mrtvých. Na okamžik se ho zmocnil pocit, že se nachází na špatném místě ve špatnou dobu, že je pouhým lupičem a plenitelem, chystajícím se poškodit věci, které tak dlouho klidně odpočívaly.

Ten pocit znal dobře – pocit, že se právě dopouští něčeho nepatřičného. Vždycky se ho ze všech sil snažil potlačit, neboť mu tak trochu připomínal nudného hosta na jinak příjemném a zábavném večírku. Raději sledoval, jak se jeho stín zvolna sune kupředu ve světle pochodně, kterou nesl Satipo.

Chodba se vinula a klikatila a vedla je stále hlouběji do vnitřku Chrámu. Indy se čas od času zastavoval, aby se ve světle pochodně podíval na mapku a pokusil se vrýt do paměti co nejvíc podrobností. Strašně se mu chtělo pít – hrdlo měl vyprahlé a jazyk úplně vyschlý. Nemínil se však zdržovat. Měl pocit, že mu v hlavě neúprosně tikají hodiny a každé jejich tiknutí mu oznamuje *nemáš čas, nemáš čas, nemáš čas...*

Dvojice mužů míjela římsy, vytesané do stěn. Indy se u každé z nich chvíli zdržel, aby si prohlédl dávné artefakty, které na nich stály. Pokaždé je všechny zkušným okem archeologa prozkoumal, některé nechal být, zatímco jiné si zastrčil do kapes. Šlo o drobné mince, titěrné medailonky a rozličné keramické výrobky dostatečně malé na to, aby je bez problémů unesl. Indy věděl, co je cenné a co ne, ale všechny věci, které zde zatím našel, byly ničím ve srovnání s tím, pro co sem ve skutečnosti přišel – se soškou.

Kráčel teď rychleji a Peruánec měl co dělat, aby mu stačil. Chodbou se rozléhalo jeho supění a lapání po dechu. A vtom se Indy náhle a prudce zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Satipo. Jeho hlas zněl, jako by měl plíce v jednom ohni.

Indy neodpověděl. Stál nehybně jako socha, téměř ani nedýchal. Zmatený Satipo udělal krok k Indymu a už už se ho chystal poklepat po rameni, když vtom také on ztuhl a jeho ruka strnula uprostřed pohybu.

Po Indyho zádech se pomalu, nesnesitelně pomalu plazila velká černá tarantule. Indy cítil doteky jejích nohou, zatímco se nespěšně sunula k nahé kůži na jeho krku. Chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, vyčkával, až se mu odporný tvor uvelebí na rameni. Cítil Satipovu narůstající paniku, jeho touhu rozkřičet se a skočit. Věděl, že bude muset jednat rychle, ale zároveň dostatečně nenuceně, aby se Peruánec nedal na útěk.

Indy jediným plynulým pohybem zvedl ruku a prudkým švihnutím smetl tarantuli ze svého ramene daleko do stínů. S úlevou udělal krok vpřed, ale Satipovo zalapání po dechu ho přimělo rychle se otočit. Když uviděl, že na Peruánčovo předloktí spadli dva další pavouci, instinktivně zareagoval. Jeho bič švihl a shodil obě tarantule na podlahu. Pak Indy na zmateně cupitající pavouky kvapně šlápl a s křupnutím je rozdrtil podrážkou.

Pobledlý Satipo vypadal na omdlení. Indy ho chytil za ruku a podepíral ho tak dlouho, dokud Peruánec nebyl znovu schopen sám udržet rovnováhu. Pak archeolog ukázal hlouběji do chodby, která kousek od nich ústila do malé komnaty. Tu osvětloval jediný paprsek slunečního světla, jenž do ní vnikal otvorem ve stropě. Tarantule byly ihned zapomenuty, Indy si byl jistý, že před nimi čekají jiná nebezpečí.

„Dost, seňore,“ vydechl Satipo. „Vraťme se.“

Avšak Indy ani teď neodpověděl. Stále se díval směrem ke komnatě a jeho mysl již pracovala na plné obrátky, snažila se dobrat smysluplných závěrů. Bohatá představivost mu pomáhala vcítit se do dávných stavitelů, pochopit, jak před mnoha staletími uvažovali. Určitě jim šlo o to, aby ochránili chrámový poklad, říkal si. Museli postavit bariéry a nastražit pasti, aby do srdce Chrámu nikdy nepronikl žádný cizinec.

Zvolna se přibližoval k místu, kde chodba ústila do komnaty, pohyboval se teď s instinktivní opatrností lovce, který dokáže naprosto nevysvětlitelně vycítit hrozbu, rozpoznat blížící se nebezpečí, aniž by viděl jakékoli jeho zjevné známky. Pomalu se sehnul, zašátral rukou po podlaze, nahmatat silné stéblo jakési traviny a vyškubl ho z mezery mezi kameny, načež se rozmáchl a vhodil ho do komnaty.

Po zlomek vteřiny se nic nedělo. Potom se však ozval slabý hrčivý hukot, následovaný skřípavým zvukem,

stěny komnaty se bleskově rozevřely a vystřelily obrovské kovové hroty, které do sebe podobný svírajícím se čelistem nepředstavitelného žraloka přímo uprostřed místnosti se zaduněním narazily. Indiana Jones se usmál a v duchu vzdal hold umu stavitelů Chrámu, tato strašlivá past byla skutečně chytře vymyšlená. Peruánec potichu zaklel a spěšně se pokřičoval. Indy se už už chystal něco říct, když vtom si všiml, že na velkých hrotech je cosi nabodnuté. Během chvíličky mu došlo, oč se jedná, co přesně před ním visí skrz naskrz provrtané špičatým smrtonosným kovem.

„Forrestal.“

Zbyla z něho pouhá kostra, potažená tu a tam cáry tmavé kůže. Pouze obličej nějakým zázrakem unikl rozkladu, ustrnul v něm výraz bolestného překvapení, skoro jako by zůstal zachován úmyslně, aby zde až navěky sloužil jako němé varování pro každého, kdo by chtěl vstoupit do vražedné komnaty. Forrestal měl jeden hrot zaražený v hrudi a další v třísech, na zbytcích tropického khaki oblečení se dosud černala zaschlá krev. Kristepane, pomyslel si Indy. Nikdo si nezaslouží takhle skončit. Nikdo. Na chvíli se ho zmocnil smutek.

Jenom jsi udělal hloupou chybu, kamaráde. Ukousl sis moc velké sousto. Měl jsi raději zůstat ve svém kabinetu. Indy na okamžik zavřel oči, pak vstoupil do komnaty, uvolnil Forrestalovy ostatky z hrotů a položil je na podlahu.

„Vy jste toho člověka znal?“ zeptal se Satipo.

„Jo, to znal.“

Peruánec se znovu pokřičoval: „Myslím, señore, že dál už bychom se možná pouštět neměli...“

„Přece by ses nenechal vyděsit takovou maličkosťou, že ne, Satipo?“

Potom Indy na nějakou dobu zmlkl. Sledoval, jak se kovové hroty začínají zvolna zatahovat, jak kloužou

zpět ke stěnám, ze kterých se předtím vynořily. Obdivoval jednoduchou mechaniku tohoto zařízení – jednoduchou a přitom smrtící.

Indy se na Peruánce usmál a na okamžik mu položil ruku na rameno. Muž se silně potil a třásl se jako osika. Pak Indy přešel na druhou stranu komnaty, vrhal přitom obezřetné pohledy na hroty, jejichž špičky zlověstně vyčnívaly ze stěn. Peruánec – zakaboněný a ustavičně si něco mumlající pod nos – ho neochotně následoval. Dvojice se teď ocitla v rovné chodbě, dlouhé asi padesát stop. Na jejím opačném konci uviděli zavřené dveře, jež se leskly v paprscích slunce, které na ně dopadaly seshora.

„Jsme blízko,“ řekl Indy. „Tak blízko.“

Znovu se podíval do mapky, a když mu detaily utkvěly v paměti, zase ji složil. Vpřed však nevyrazil a místo se toho se jal bedlivě rozhlížet kolem sebe – pátral po dalších pastech, dalších nástrahách.

„Vypadá to tu bezpečně,“ řekl Satipo.

„A právě to mě děsí, kamaráde.“

„Je to bezpečné,“ trval na svém Peruánec. „Pojďme.“

Pak Satipo v náhlém návalu dychtivosti udělal krok vpřed.

Hned se však zastavil, neboť jeho pravá noha zničehonic zmizela pod úroveň podlahy. Vykřikl a začal se kácet dopředu. Indy se rychle pohnul, popadl Peruánce za opasek a vytáhl ho zpět do bezpečí. Satipo se vyčerpaně svalil na zem.

Indy si začal pozorně prohlížet podlahu, kterou Peruánec málem propadl. Zjistil, že ji ve skutečnosti tvoří složitá síť prastarých pavučin, na nichž leží tenká vrstva prachu, vytvářející iluzi pevné podlahy. Indy se sklonil, zvedl kámen a hodil ho mezi pavučiny. A nic. Žádný zvuk. Ba ani ozvěny se nedočkal.

„Dolů to musí být pěkný flák cesty,“ zamumlal.

Dosud otřesený Satipo neřekl nic.

Indy se přes pavučiny zadíval ke sluncem zalitým dveřím. Jak jenom celý ten prostor, tu bezednou jámu překonat, když po podlaze není ani památky?

„Myslím, že teď už nám nezbývá, než se vrátit, seňore,“ řekl Satipo. „Nebo ne?“

„Ne,“ řekl Indy. „Myslím, že půjdeme dál.“

„Ale jak? Vždyť to bychom museli mít křídla!“

„Na to, abys létal, křídla nepotřebuješ, kamaráde.“

Indy vytáhl bič a pohlédl na strop. Klenbu podpírala řada dřevěných nosníků. Mohly by být skrznastrz prohnílé, pomyslel si. Ale na druhou stranu, taky by mohly být dost pevné na to, aby unesly jeho váhu. Každopádně to stojí za pokus. Když se mu to nepovede, bude moci vytoužené sošce leda poslat vzdušný polibek na rozloučenou. Švihl bičem vzhůru a ten se omotal kolem jednoho z trámů. Pak několikrát zatahal za rukojeť, aby se ujistil, že drží pevně. Vypadalo to, že snad ano.

Satipo potřásl hlavou: „Ne. Jste blázen.“

„Napadá tě snad nějaký lepší způsob, kamaráde?“

„Ten bič nás neunes. A nosník praskne.“

„Ušetři mě toho svého pesimismu,“ řekl Indy. „Prostě mi jenom důvěřuj. A dělej to, co já, dobře?“

Indy sevřel rukojeť biče oběma rukama, znovu zatáhl, aby se naposledy ujistil, že nosník nepovolí, a pak se pomalu zhoupl kupředu, vědom si celou dobu iluzorní podlahy pod sebou i tmavé jámy, otevírající se pod vrstvou prachu a pavučin, vědom si možnosti, že se nosník zlomí nebo že se samotný bič uvolní a potom... Na takové pochmurné úvahy však naštěstí neměl mnoho času. Svíral bič a nehlučně klouzal šerem, o tvář se mu otíral studený vzduch. Letěl tak dlouho, dokud si nebyl jistý, že se dostal za protější okraj jámy, načež natáhl nohy a s úlevou pod nimi ucítil pevnou podlahu. Pak poslal rukojeť biče zpátky Peruáncovi,